24/05/2021

Γερμανός βουλευτής αναζητά τις ποντιακές του ρίζες

/ Επικαιρότητα

Ο Χρήστος Κατζίδης με τη βοήθεια του Συλλόγου Ελλήνων Ποντίων Ντίσελντορφ ξεκίνησε ταξίδι πίσω στον χρόνο για να βρει προγόνους του από τον αιματοβαμμένο Πόντο.

19.05 ακριβώς. Είναι η ώρα πάνω στην πρόσκληση του προέδρου Ηλία Μαυρίδη και των μελών του Συλλόγου Ελλήνων Ποντίων του Ντίσελντορφ «Ο Ξενιτέας» για τη φετινή εκδήλωση στη μνήμη των Ελλήνων του Πόντου. Ένα «προσκλητήριο» για όλους όσους κατάγονται από τον Πόντο, στην εκκλησία του Αγίου Ανδρέα της πρωτεύουσας της Β. Ρηνανίας – Βεστφαλίας, να ανάψουν κερί και να γυρίσουν και φέτος το ιστορικό ημερολόγιο πίσω στο 1916, όταν ξεκίνησε ο ξεριζωμός του ποντιακού ελληνισμού με τον πιο φριχτό τρόπο.

«Ήξερα μόνο ονόματα»

Αραιές οι καρέκλες μέσα στον ναό λόγω πανδημίας. Με σφιγμένα πρόσωπα οι

προσκεκλημένοι παρακολουθούν τον πατέρα Μιχαήλ να τελεί το μνημόσυνο. Ανάμεσά τους και ένας κύριος με σκούρα μάσκα στο πρόσωπο. Δεν καταλαβαίνει τη γλώσσα, αλλά από τα χαρακτηριστικά του προσώπου του, αντιλαμβάνεται κανείς ότι θέλει να κάνει, κι αυτός νοερά μαζί με όλους τους άλλους, το ταξίδι στην αιματοβαμμένη ιστορία σε αυτό το κομμάτι Ελληνισμού. Ως Πόντιος και ο ίδιος από τον πατέρα του. Ο Χρήστος Κατζίδης είναι από το 2017 βουλευτής στην τοπική Βουλή της Ρηνανίας – Βεστφαλίας. Γεννημένος στη Γερμανία οι επαφές του με Έλληνες πριν εκλεγεί βουλευτής ήταν αραιές, περιορίζονταν στο στενό οικογενειακό κύκλο και στην Μητρόπολη Γερμανίας με έδρα τη Βόννη.

Μετά την ανάληψη των νέων του καθηκόντων όμως διεύρυνε τις γνωριμίες με άλλους Έλληνες και χάρη στο Γενικό Προξενείο του Ντίσελντορφ άνοιξε ένας νέος κόσμος σε σχέση με την ελληνική του καταγωγή, τις ποντιακές του ρίζες. «Πριν από 5, 6 χρόνια ξεκίνησα να ψάχνω την καταγωγή μου, τους προγόνους μου από την πλευρά του πατέρα» είπε στη Deutsche Welle. „Ο πατέρας μου δεν είχε ντοκουμέντα, ούτε για τους γονείς του ούτε για τους προπαπούδες του. Ήξερα μόνο τα ονόματα της γιαγιάς και του παππού μου από την Ελλάδα και από συζητήσεις με τα ξαδέλφια μου. Ήξερα ότι ήταν Έλληνες του Πόντου, τίποτα άλλο». Ήταν η αρχή. Αλλά πώς συμπληρώνεται ένα παζλ προσωπικής ιστορίας, όταν βρίσκεται τόσο πίσω στο χρόνο;

Το γενεαλογικό δένδρο του Χρήστου Κατζίδη εκ πατρός

Ο Σύλλογος Ελλήνων Ποντίων του Ντίσελντορφ έγινε η γέφυρα. Ο κ. Ηλίας Μαυρίδης αποτάνθηκε σε Έλληνα καθηγητή με ειδίκευση στη Γενοκτονία των Ελλήνων του Πόντου και βρήκε σημαντικά στοιχεία. «Πήρα κατάλογο με ονόματα χάρη στην Ένωση Ποντίων. Κι αυτό ήταν μια επιβεβαίωση. Το βρίσκω συναρπαστικό να βρίσκω ποιος είναι με ποιον συγγενής. Θέλω να ξέρω, με ενδιαφέρει» λέει ο Χρήστος Κατζίδης. Ανάμεσα στα ονόματα ο Καλτσίδης Σάββας του Αναστασίου από το Κεσκήν Μανδέμ Χαλδαίας. Το «λ» ίσως να γράφηκε εκ παραδρομής. Στον κατάλογο και από την ίδια πόλη υπάρχουν κι άλλα ονόματα με το ίδιο επίθετο, ο Γιώργος, ο Κυριάκος, ο Ηλίας, η Ανατολή, η Θυμία, όλοι από την οικογένεια Κατζίδη. Από την μακρινή οικογένεια του Χρήστου με καταγωγή από τον Πόντο.

«Στο στήθος μου χτυπούν δύο καρδιές»

«Είναι κάτι ιδιαίτερο όταν έχει κανείς μια ιστορία πίσω του που είναι κομμάτι της ιστορίας, μιας γενοκτονίας, μιας εθνοκάθαρσης. Σου δίνεται αφορμή για σκέψη, και ιδιαίτερα σε αυτήν την επίκαιρη στιγμή, με τους ισλαμιστές ρατσιστές, με τους αντισημίτες. Δείχνει ότι η ιστορία επαναλαμβάνεται. Είναι φοβερό να

γίνονται, ακόμη και στον 21ο αιώνα και φοβάμαι ότι θα συνεχιστούν και στο μέλλον. Γι’ αυτό εκδηλώσεις μνήμης, όπως αυτή, είναι πολύ σημαντικές και πρέπει να συνεχίσουν να γίνονται». Χρησιμοποιεί τη λέξη γενοκτονία παρά το ότι στη Γερμανία δεν έχει αναγνωριστεί ως τέτοια. «Η πολιτική αναγνώριση είναι η μια πλευρά» απαντά. «Οι εκκαθαρίσεις του πληθυσμού και ο ξεριζωμός είναι η άλλη. Η πολιτική αναγνώριση συνεχίζει να είναι προβληματική. Η Τουρκία το αρνείται με το βλέμμα στραμμένο στην ΕΕ και ιδιαίτερα η Γερμανία, αλλά είμαι αισιόδοξος ότι στο μέλλον θα αλλάξει». Μετά το μνημόσυνο ο Χρήστος παρακολουθεί μέσα στον ναό τον αντιπρόεδρο του Συλλόγου Ποντίων Παρασκευά Λαβασά να μεταφέρει στην ποντιακή διάλεκτο μαρτυρία για 400 άτομα. Μαζί με γυναικόπαιδα από τη ορεινή κωμόπολη Σαντά (σήμερα Ντουμανλί), βρήκαν καταφύγιο στη σπηλιά της Μάγαρας στην περιοχή της Αργυρούπολης, κυνηγημένοι από τους Τούρκους.

Είχαν πάρει εντολή να σκοτώσουν τα παιδιά τους για να μην κλάψουν και φανερωθούν στην προσπάθεια να διαφύγουν τη νύχτα. Μια μάνα θηλάζει, σφίγγει το παιδί της για να το πνίξει, αλλά δεν μπορεί, δεν αντέχει, λιποθυμά. Όταν συνέρχεται βρίσκει τον άνδρα της, αλλά όχι το παιδί της. Και τα βάζει με το Θεό. Ο Γερμανός βουλευτής δεν χρειάζεται μετάφραση. Από την τρεμάμενη φωνή του Παρασκευά αντιλαμβάνεται. Είναι τέτοιες ιστορίες που τον κάνουν να θέλει να μάθει περισσότερα για την οικογένειά του από τον Πόντο. Όλη την πορεία της. Για τον προ-προπάππο του που από χωριό της Αργυρούπολης βρέθηκε στο Κεσκήν Μαντέμ και μετά τα τραγικά γεγονότα εκεί, στην Ελλάδα, στο Σίλι Μπέλεμ της Δράμας. Στην Θεσσαλονίκη γεννήθηκε ο πατέρας του. Και στη συνέχεια μέσω Βελγίου βρέθηκε στη Γερμανία.

«Είναι βέβαιο ότι έχω πάρει πολλά από τον Έλληνα πατέρα μου. Από το παρουσιαστικό μέχρι πράγματα που απολαμβάνω, όπως κάνει κάθε Έλληνας. Είμαι Γερμανός και είμαι Έλληνας, είμαι και τα δύο. Δεν τίθεται καν θέμα ποια πλευρά πρέπει να διαλέξω. Γιατί στο στήθος μου χτυπούν δύο καρδιές, μια ελληνική και μια γερμανική. Ζω και με τις δύο, αισθάνομαι συνδεδεμένος και με τις δύο χώρες».

Ο Χρήστος Κατζίδης θέλει να συνεχίσει την αναζήτηση. Ίσως κάποτε περπατώντας στο χωριό του προπάππου του, στον Πόντο. Και κάθε χρόνο, στις 19.05, με τους Πόντιους του Ντίσελντορφ. Στις 19.05 ακριβώς.

Πηγή: DW: Ειρήνη Αναστασοπούλου